DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 4 mars 1999 *

I mål C-119/97 P,

Union française de l'express (Ufex), tidigare Syndicat français de l'express international (SFEI), fackförbund bildat enligt fransk rätt, Roissy-en-France (Frankrike),

DHL International, bolag bildat enligt fransk rätt, Roissy-en-France,

Service CRIE, bolag bildat enligt fransk rätt, Paris,

företrädda av advokaterna Eric Morgan de Rivery, Paris, och Jacques Derenne, Bryssel och Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Alex Schmitt, 7, Val Sainte-Croix, Luxemburg,

klagande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående överklagande av dom meddelad den 15 januari 1997 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen) i mål T-77/95, SFEI m. fl. mot kommissionen (REG 1997, s. II-1), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Richard Lyal och Fabiola Mascardi, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Jean-Yves Art, Bryssel, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

May Courier, bolag bildat enligt fransk rätt, Paris,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 2 april 1998,

och efter att den 26 maj 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Union française de l'express (Ufex), tidigare Syndicat français de l'express international (nedan kallat SFEI), DHL International och Service CRIE har genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 22 mars 1997 i enlighet med artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat den dom som förstainstansrätten meddelade den 15 januari 1997 i mål T-77/95, SFEI m. fl. mot kommissionen (REG 1997, s. II-1, nedan kallad den överklagade domen), och varigenom den ogillade klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 30 december 1994 att avslå deras klagomål som ingetts enligt artikel 86 i EG-fördraget (nedan kallat det omtvistade beslutet).

2 SFEI, DHL International, Service CRIE och May Courier inlämnade den 21 december 1990 ett klagomål till kommissionen för att denna skulle fastställa att den franska posten (nedan kallad La Poste) hade överträtt artikel 86 i fördraget.

Klagandena kritiserade på grundval av artikel 86 den logistiska och kommersiella hjälp som La Poste påstods ha tillhandahållit sitt dotterbolag, Société française de messageries internationales, som år 1992 fick namnet GDEW France (nedan kallat SFMI), som är verksamt inom sektorn för internationell expresspost. La Postes missbruk bestod i att den tillät SFMI att dra fördel av sin infrastruktur på förmånligare villkor än normalt för att utvidga sin dominerande ställning på marknaden för grundläggande posttjänster till den angränsande marknaden för internationell expresspost.

4 Kommissionen underrättade genom skrivelse av den 10 mars 1992 klagandena om att deras klagomål hade avslagits.

5 Förstainstansrätten avvisade genom beslut av den 30 november 1992 i mål T-36/92, SFEI m. fl. mot kommissionen (REG 1992, s. II-2479) den talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt som väckts av SFEI, DHL International, Service Crie och May Courier. Domstolen upphävde emellertid beslutet i dom av den 16 juni 1994 i mål C-39/93 P, SFEI m. fl. mot kommissionen (REG 1994, s. I-2681) och återförvisade målet till förstainstansrätten.

6 Genom skrivelse av den 4 augusti 1994 drog kommissionen tillbaka det beslut som var föremål för förfarandet vid förstainstansrätten. Förstainstansrätten slog följaktligen fast genom beslut av den 3 oktober 1994 i mål T-36/92, SFEI m. fl. mot kommissionen (inte publicerad i rättsfallssamlingen), att anledning saknades att döma i saken.

7 SFEI anmodade den 29 augusti 1994, i enlighet med artikel 175 i fördraget, kommissionen att vidta åtgärder.

8 Den 28 oktober 1994 sände kommissionen en skrivelse till SFEI i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32) och meddelade klaganden att den avsåg att avslå klagomålet.

9 Efter att ha erhållit SFEI:s yttrande fattade kommissionen det omtvistade beslutet som har följande lydelse:

"Kommissionen hänvisar till Ert klagomål som inlämnades den 21 december 1990 och som bifogades en kopia av det separata klagomål som hade inlämnats till Conseil français de la concurrence den 20 december 1990. De två klagomålen rörde den franska postförvaltningens internationella expresstjänster.

Kommissionen tillsände Er den 28 oktober 1994 på grundval av artikel 6 i förordning nr 99/63 en skrivelse där det angavs att de uppgifter som hade erhållits under ärendets utredning inte hade gjort det möjligt för kommissionen att bifalla Ert klagomål i fråga om de aspekter som avsåg artikel 86 i fördraget och där Ni uppmanades att inkomma med synpunkter i detta avseende.

I Era anmärkningar av den 28 november i år stod Ni fast vid Er ståndpunkt i fråga om den franska [La Postes] och SFMI:s missbruk av dominerande ställning.

Kommissionen upplyser Er därför, mot bakgrund av dessa anmärkningar, om sitt slutgiltiga beslut avseende Ert klagomål av den 21 december 1990 vad gäller inledande av ett förfarande avseende artikel 86.

Kommissionen anser, av de skäl som närmare framgår av dess skrivelse av den 28 oktober i år, att det i det föreliggande fallet inte finns tillräckliga bevis att de påstådda överträdelserna fortsatt för att Er ansökan skulle kunna bifallas. I detta avseende tillför Era anmärkningar av den 28 november i år inte någon ny omständighet som skulle göra det möjligt för kommissionen att ändra denna slutsats som stöds av de argument som har utvecklats ovan.

För det första behandlas bland annat de huvudsakliga problem som uppkommit inom ramen för SFEI:s klagomål i grönboken om posttjänster på den inre marknaden samt i riktlinjerna för utveckling av posttjänster inom gemenskapen (KOM (93)247 slutgiltig av den 2 juni 1993). Även om dessa dokument endast innehåller förslag de lege ferenda, skall de särskilt tas i beaktande för att bedöma om kommissionen använder sina begränsade resurser på ett lämpligt sätt och, i synnerhet, om kommissionen används till att utveckla regler för den framtida marknaden för posttjänster snarare än till att på eget initiativ undersöka påstådda överträdelser som den har fått kännedom om.

För det andra ledde en undersökning som genomförts med stöd av förordning nr 4064/89 vid det joint venture-företag (GD Net) som bildats av TNT, [La Poste] och fyra andra postförvaltningar till att kommissionen publicerade sitt beslut av den 2 december 1991 i ärende nr IV/M.102. Genom sitt beslut av den 2 december 1991 beslutade kommissionen att inte hindra den anmälda koncentrationen och förklarade att den var förenlig med den gemensamma marknaden. Kommissionen gjorde särskilt gällande att i fråga om joint venture-företaget 'medför eller förstärker inte det föreslagna avtalet någon dominerande ställning som på ett betydande sätt skulle kunna förhindra konkurrensen på den gemensamma marknaden eller på en stor del därav'.

Vissa av de centrala punkterna i beslutet avsåg den inverkan som före detta SFMI:s verksamhet skulle kunna ha på konkurrensen: SFMI:s exklusiva tillgång till [La Postes] anläggningar hade begränsats inom SFMI:s verksamhetssektor och skulle upphöra två år efter fusionen, varigenom SFMI således inte skulle omfattas av [La Postes] underleverantörsverksamhet. Alla möjligheter till tillträde till [La Postes] nätverk som denna rättsenligt hade beviljat SFMI skulle på ett liknande sätt erbjudas till alla expressoperatörer med vilka [La Poste] undertecknat ett avtal.

Detta slutresultat överensstämmer helt med de lösningar för framtiden som Ni inkom med den 21 december 1990. Ni krävde att SFMI skulle förpliktas att betala samma pris för PTT:s tjänster som om det köpte dem från ett privat bolag, om SFMI skulle välja att fortsätta använda dessa tjänster, att 'allt stöd och all diskriminering skulle upphöra' och att 'SFMI skulle anpassa sina priser till det faktiska värdet av de tjänster som [La Poste] erbjuder'.

Det är således uppenbart att de problem avseende nuvarande och framtida konkurrens på området för internationella expresstjänster som Ni har anfört har lösts på ett lämpligt sätt genom de åtgärder som kommissionen har vidtagit från och med nu.

Om Ni anser att de villkor som ställts upp för [La Poste] i ärendet IV/M.102 inte har uppfyllts, i synnerhet på området för transport och reklam, ankommer det alltså på Er att — i mån av möjlighet — lägga fram bevis och eventuellt väcka talan på grundval av artikel 3.2 i förordning nr 17/62. Meningar i vilka anges att 'de tariffer som SFMI för tillfället tillämpar (utan eventuell rabatt) är väsentligt lägre än de tariffer som tillämpas av medlemmarna i SFEI' (sidan 3 i Er skrivelse av den

28 november) eller att 'Chronopost använder [La Postes] lastbilar för sin reklam' (protokoll avseende den redogörelse som bifogats Er skrivelse) måste stödas av faktiska omständigheter som berättigar att kommissionen genomför en undersökning.

De åtgärder som kommissionen vidtar med avseende på artikel 86 i fördraget har till syfte att upprätthålla en fungerande konkurrens på den inre marknaden. I fråga om gemenskapsmarknaden för internationella expresstjänster skulle det, med hänsyn till den omfattande utveckling som närmare beskrivits ovan, ha varit nödvändigt att lämna nya uppgifter beträffande eventuella överträdelser av artikel 86 för att göra det möjligt för kommissionen att motivera sin avsikt att genomföra en undersökning av nämnda verksamheter.

Kommissionen anser dessutom att den inte är skyldig att undersöka eventuella överträdelser av konkurrensregler som har ägt rum tidigare, om det enda syftet med eller resultatet av en sådan undersökning är att tjäna parternas enskilda intressen. Kommissionen anser inte att det föreligger något intresse för en sådan undersökning med stöd av artikel 86 i fördraget.

Av ovan angivna skäl avslås Ert klagomål."

Målet vid förstainstansrätten

10 SFEI, DHL International, Service CRIE och May Courier väckte genom ansökan, som inkom den 6 mars 1995, vid förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring och åberopade grunder avseende bland annat åsidosättande av artikel 86 i fördraget, begreppet gemenskapsintresse samt principerna om god förvaltningssed, likhet och icke-diskriminering. De klandrade också kommissionen för maktmissbruk.

11 Klagandena gjorde för det första gällande att kommissionen hade åsidosatt artikel 86 i fördraget genom att stödja sig på ett beslut om tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1; rättelse i EGT L 257, 1990, s. 13; svensk specialutgåva, annex) medan kriterierna för bedömning av de faktiska omständigheter som den haft att undersöka varierar beroende på om den rättsregel som tillämpas är artikel 86 eller denna förordning.

12 Klagandena hävdade för det andra att kommissionen inte hade iakttagit rättsreglerna för bedömning av det gemenskapsintresse som tillkommer ett ärende som är föremål för ett klagomål. För det första beaktade kommissionen inte de krav som uppställs i rättspraxis för att ett klagomål skall kunna avslås på grund av bristande gemenskapsintresse (dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223, punkt 86, nedan kallad domen i målet Automec II; svensk specialutgåva, volym 13), nämligen inverkan av den påstådda överträdelsen på den gemensamma marknadens funktion, sannolikheten av möjligheten att bevisa dess förekomst och omfattningen av den undersökning som skulle vara nödvändig. Kommissionen förklarade för det andra inte hur den kunde vara säker på att de konkurrensbegränsande förfarandena inte längre tillämpades.

13 Klagandena åberopade för det tredje åsidosättande av principerna om god förvaltningssed och icke-diskriminering.

14 Klagandena gjorde beträffande principen om god förvaltningssed gällande att kommissionen inte hade beaktat en ekonomisk studie utarbetad av en revisionsbyrå, vilken hade fogats till klagomålet.

15 Principen om icke-diskriminering åsidosattes när kommissionen beslutade att avslå klagomålet, eftersom det endast var fråga om överträdelser som hade begåtts tidigare och undersökningen endast skulle ha tjänat parternas enskilda intressen. Enligt klaganden stod en sådan motivering i strid med ett stort antal tidigare kommissionsbeslut.

16 Klagandena klandrade för det fjärde kommissionen för maktmissbruk. De gjorde i detta avseende gällande att uttalanden från de kommissionsledamöter som successivt varit ansvariga för konkurrensfrågor visade kommissionens tvetydiga attityd. Utåt sett hade kommissionen förbundit sig att tillse att konkurrensen inom postsektorn skulle befrämjas, men i verkligheten hade den fogat sig efter påtryckningar från vissa stater och nationella myndigheter.

17 Klagandena begärde, för att kunna styrka denna synpunkt, att förstainstansrätten skulle förordna att kommissionsledamoten Sir Leon Brittans skrivelse av den 1 juni 1995 till kommissionens ordförande skulle inges. Av denna skrivelse skulle det framgå att kommissionen hade beslutat att inte vidta åtgärder beträffande de överträdelser som påtalas i klagomålet, därför att den föredrog att rådet införde en politik på postområdet.

Den överklagade domen

18 Förstainstansrätten ansåg i den överklagade domen att påståendet om att artikel 86 hade åsidosatts inte kunde godtas, eftersom avslaget på klagomålet enbart grundades på att ärendet i fråga inte var av tillräckligt gemenskapsintresse (punkterna 34 och 36). Förstainstansrätten anförde i detta avseende att även om den enda uttryckliga hänvisningen till gemenskapsintresse återfanns i den näst sista punkten i det omtvis-

tade beslutet (punkt 31), kunde den näst sista punkten inte skiljas åt från resten av texten, vilket innebar att hela det omtvistade beslutet således hade tillkommit för att finna en möjlighet att ingripa på ett område där kommissionen redan hade utövat sin behörighet (punkt 32).

19 Förstainstansrätten betonade i detta avseende att kommissionen inledningsvis hade erinrat om att sektorn för posttjänster var föremål för en helhetsanalys inom ramen för grönboken om posttjänster, som var föremål för ett meddelande av den 11 juni 1992, och riktlinjerna för utveckling av posttjänster inom gemenskapen, som var föremål för ett meddelande av den 2 juni 1993. Kommissionen hade vidare anfört att de angivna överträdelserna av artikel 86 i fördraget just i fråga om internationell expresspost undersöktes och avgjordes av kommissionen i samband med GD Net-beslutet. Kommissionen hade slutligen betonat att klagandena inte hade bevisat att överträdelserna hade fortsatt och att kommissionen inte hade att behandla överträdelser som endast hade samband med parternas enskilda intressen (punkt 32).

20 Förstainstansrätten tillade att de omständigheter som anfördes i beslutet skulle sakna mening, om de beaktades som en rättslig bedömning enligt artikel 86 i fördraget. Detta beslut innehöll nämligen inte någon definition av den relevanta marknaden, vare sig i geografiskt eller materiellt hänseende, eller någon bedömning av La Postes ställning på denna marknad eller av förfarandena med avseende på artikel 86 i fördraget (punkt 33).

21 Beträffande den andra grunden ansåg förstainstansrätten inledningsvis att kommissionen vid bedömningen av gemenskapsintresset hade rätt att ta hänsyn till andra relevanta omständigheter än vad som hade angetts i dess tidigare domar. Såsom framgick av domen i målet Automec II var denna bedömning nödvändigtvis beroende av en prövning av omständigheterna i varje enskilt fall, vilken görs under förstainstansrättens överinseende (punkt 46).

22 Förstainstansrätten ansåg för det andra att kommissionen på goda grunder kunde besluta att det inte var lämpligt att behandla ett klagomål där förfaranden påtalades som senare hade upphört. Handläggningen av ett ärende och fastställandet av tidigare överträdelser skulle inte längre ha varit avsedda att säkerställa att konkurrensen på den gemensamma marknaden inte skulle snedvridas och skulle således inte ha motsvarat den funktion som tilldelats kommissionen genom fördraget. Det väsentliga syftet med ett sådant förfarande skulle således ha varit att underlätta för klagandena att påvisa en överträdelse vid de nationella domstolarna för att erhålla skadestånd. Detta gällde i än högre grad då anledningen till att de omtvistade förfarandena upphört, som i det föreliggande fallet, var kommissionens handlande (punkterna 57 och 58).

23 Förstainstansrätten undersökte för det tredje om kommissionen på goda grunder hade kunnat sluta sig till att de förfaranden som påtalades i klagomålet i detta fall hade upphört på grund av GD Net-beslutet (punkt 61).

24 I detta avseende erinrade förstainstansrätten inledningsvis om att kommissionen i GD Net-beslutet hade konstaterat att de anmälda avtalen innehöll en klausul enligt vilken en tjänst som utfördes av en underleverantör — det gemensamma dotterbolaget — för en postförvaltnings räkning skulle vara vederlagspliktig på normala handelsvillkor. Kommissionen anförde emellertid att postförvaltningarna vid den tidpunkt då kommissionen fattade sitt beslut inte hade inrättat några mekanismer som skulle ha gjort det möjligt att noggrant beräkna kostnaden för var och en av de utförda tjänsterna. Kommissionen ansåg därför att snedvridning av konkurrensen inte kunde uteslutas. Den ansåg emellertid att det inte var ekonomiskt motiverat för postförvaltningarna att gynna dotterbolaget genom korsvisa subventioner, eftersom deras enskilda andel av det gemensamma dotterbolagets vinst inte kunde uppgå till de eventuella subventioner som var och en av dem beviljat. För övrigt hade de postförvaltningar som deltog i operationen förbundit sig att erbjuda utomstående samma tjänster på likadana villkor så länge som de inte kunde visa avsaknaden av korsvisa subventioner (punkt 62).

25 Förstainstansrätten anförde vidare att GD Net-beslutet avsåg i synnerhet La Poste och att denna således var rättsligt bunden av bestämmelserna i de anmälda avtalen och i synnerhet av bestämmelserna avseende vederlag för de tjänster som lagts ut på dess dotterbolag samt även av de åtaganden som bifogats det omtvistade beslutet. Förstainstansrätten underströk dessutom att La Poste genom koncentrationsåtgärden drog sig tillbaka från marknaden för internationella expressposttjänster, så att den inte bibehöll någon egen verksamhet inom denna sektor, vilket gjorde det möjligt för den att undgå de åtaganden som den förbundit sig till (punkt 64).

26 Förstainstansrätten slöt sig till att, eftersom La Poste var bunden av de anmälda avtalen och de åtaganden som angetts ovan, kunde kommissionen på goda grunder anse att dessa regler, i avsaknad av bevis på att de överträtts, skulle följas när koncentrationsåtgärden väl var slutförd, det vill säga mot bakgrund av de uppgifter som lämnades till förstainstansrätten den 18 mars 1992 (punkt 68).

27 Förstainstansrätten anförde för det fjärde att även om den bevisning som klagandena lade fram för att visa att de omtvistade förfarandena fortfarande tillämpades, nämligen dels en vaktmästares iakttagelse, då han hade sett en reklamaffisch för "Chronopost" på ett av La Postes fordon, dels ett omnämnande i klagandenas skrivelse enligt vilket "de tariffer som SFMI för tillfället tillämpar är väsentligt lägre än de tariffer som tillämpas av medlemmarna i SFEI", kunde påvisa att dessa tjänster faktiskt hade lagts ut på en underleverantör, gjorde den det däremot inte möjligt att anta att korsvisa subventioner förekom (punkt 69).

28 På samma sätt hade enligt förstainstansrätten kommissionens beslut i juli 1996 att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget avseende det påstådda stöd som Frankrike hade beviljat bolaget SFMI-Chronopost (EGT C 206, 1996, s. 3),

vilket klagandena åberopade vid sammanträdet, inte gjort det möjligt att fastslå att kommissionen vid den tidpunkt då det omtvistade beslutet fattades förfogade över tillräckliga bevis för att motivera att en undersökning skulle ha påbörjats enligt artikel 86 i fördraget avseende perioden efter antagandet av GD Net-beslutet (punkt 71).

29 Vad gäller påståendet i GD Net-beslutet att det inte hade varit ekonomiskt motiverat för postförvaltningarna att gynna det gemensamma dotterbolaget genom korsvisa subventioner anförde förstainstansrätten att detta påstående inte hade förts vidare till förstainstansrätten och inte hade ifrågasatts av klagandena i deras skrivelser (punkt 72).

30 Förstainstansrätten underkände följaktligen den andra grunden efter att ha understrukit att klagandena inte hade kunnat lägga fram något bevis på fortsatt förekomst av korsvisa subventioner som skulle ha kunnat berättiga att en undersökning inleddes (punkt 73).

31 Vad gäller den tredje grunden betonade förstainstansrätten att kommissionen i det omtvistade beslutet hade avslagit klagomålet på grund av bristande gemenskapsintresse, väsentligen därför att förfarandena hade upphört till följd av GD Net-beslutet. Att sakkunnigrapporten avseende en period före det att GD Net-beslutet fattades inte beaktades, kunde under dessa omständigheter inte utgöra ett åsidosättande av principen om god förvaltning (punkt 100).

32 Vad gäller icke-diskrimineringsprincipen konstaterade förstainstansrätten inledningsvis att klagandena inte hade bevisat att kommissionen i en situation som kunde jämföras med den föreliggande, där de omtvistade förfarandena upphört på grund av ett föregående beslut av kommissionen, trots allt skulle ha påbörjat en undersökning av de tidigare faktiska omständigheterna med avseende på artikel 86 i fördraget (punkt 102).

33 Förstainstansrätten ansåg vidare att klagandena inte kunde åberopa en diskriminering vid tillämpningen av artikel 86 i fördraget, eftersom det omtvistade beslutet endast grundades på bristande gemenskapsintresse, vilket innebar att kommissionen inte hade angett de faktiska omständigheter som ifrågasatts med avseende på denna artikel (punkt 103).

34 Beträffande den fjärde grunden att maktmissbruk hade förekommit ansåg förstainstansrätten att klagandenas påpekanden i fråga om en skrivelse som Sir Leon Brittan tillsänt kommissionens ordförande, vilken inte bifogats akten och vars förekomst inte ens kunde bekräftas, endast baserades på ogrundade påståenden som således inte kunde utgöra indicier varigenom det var möjligt att sluta sig till förekomsten av maktmissbruk (punkt 117).

35 Förstainstansrätten underkände den fjärde grunden med stöd av föregående resonemang.

36 Förstainstansrätten ogillade följaktligen talan och förpliktade klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

37 Klagandena har till stöd för överklagandet åberopat tolv grunder.

38 För det första missuppfattade förstainstansrätten det omtvistade beslutet.

39 För det andra gjorde förstainstansrätten sig skyldig till en felaktig rättstillämpning då den ansåg att kommissionen kunde grunda det omtvistade beslutet på ett annat beslut avseende ett annat ärende med andra parter, med delvis ett annat föremål för talan och en annan rättslig grund.

40 För det tredje och subsidiärt är förstainstansrättens motivering av den överklagade domen motstridig på grund av att förstainstansrätten handlade på detta sätt.

41 För det fjärde saknar den överklagade domen rättslig grund.

42 För det femte kunde förstainstansrätten inte rättsenligt av handlingarna i målet dra slutsatsen att kommissionen på goda grunder kunde konstatera att överträdelserna hade upphört.

43 För det sjätte åsidosatte förstainstansrätten rättsreglerna för bedömning av gemenskapsintresset.

44 För det sjunde åsidosatte förstainstansrätten artikel 86 jämförd med artiklarna 3 g, 89 och 155 i EG-fördraget.

45 För det åttonde åsidosatte förstainstansrätten principerna om likhet, rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar.

46 För det nionde tillämpade förstainstansrätten på ett felaktigt sätt begreppet "jämförbara situationer" vid undersökningen av grunden rörande likhetsprincipen.

47 För det tionde åsidosatte förstainstansrätten principen om god förvaltningssed.

48 För det elfte underlät förstainstansrätten att ta ställning till en väsentlig punkt i klagandenas argumentation avseende grunden för kommissionens avslag på deras klagomål.

49 Slutligen gjorde förstainstansrätten sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av begreppet maktmissbruk, eftersom den inte undersökte alla handlingar som åberopades.

Den första grunden

50 I den första grundens första del har klagandena hävdat att förstainstansrätten missuppfattade det omtvistade beslutet genom att inte anse att det grundades på två skilda motiv, nämligen att det fanns en grönbok om posttjänster och riktlinjer för utveckling av posttjänster inom gemenskapen å ena sidan och GD Net-beslutet å andra sidan.

51 I den första grundens andra del har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten missuppfattade det omtvistade beslutet även genom att tillfoga det ett motiv rörande "gemenskapsintresset", vilket inte hade nämnts i beslutet.

52 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten på goda grunder kunde anse att bristande gemenskapsintresse bildade underlag för hela det omtvistade beslutet.

53 Kommissionen hade nämligen i beslutet utförligt undersökt om det var lämpligt att den skulle ingripa på nytt på ett område där den redan hade tagit sådana initiativ som grönboken, riktlinjerna och GD Net-beslutet. Eftersom dessa initiativ endast nämndes i detta avseende, kan de inte betraktas som ett fristående motiv för att avslå klagomålet.

54 Mot bakgrund av ovanstående resonemang kan överklagandet inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

55 Klagandena har genom sin andra grund klandrat förstainstansrätten för felaktig rättstillämpning genom att den fastställde att kommissionen kunde motivera det omtvistade beslutet genom att hänvisa till ett annat beslut.

56 Enligt klagandena skall varje domstols- eller myndighetsbeslut vara fristående, eftersom upphovsmannen till detta beslut skall fälla avgörande på grundval av de särskilda omständigheterna i det aktuella fallet.

57 Det skall påpekas, såsom generaladvokaten gjorde i punkt 20 i sitt förslag till avgörande, att motiveringen av en administrativ rättsakt kan innehålla hänvisningar till andra rättsakter, och särskilt ta hänsyn till lydelsen av en tidigare rättsakt, framför allt om rättsakten är konnex.

58 Följaktligen gjorde förstainstansrätten sig inte skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att godta att kommissionen i det omtvistade beslutet hänvisade till GD Net-beslutet som stöd för uppfattningen att detta beslut hade lett till att de påtalade förfarandena hade upphört, med beaktande av att det var rättsligt bindande för La Poste som genom koncentrationsåtgärden drog sig tillbaka från marknaden för internationella expressposttjänster.

59 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

60 Som tredje grund, som är subsidiär i förhållande till den föregående grunden, har klagandena gjort gällande att om det skulle framgå att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att godta att kommissionen hade motiverat det omtvistade beslutet genom att hänvisa till GD Net-beslutet, skall den överklagade domen upphävas på grund av att dess motivering är motstridig.

61 Enligt klagandena framgår det nämligen av punkterna 32 och 67 i den överklagade domen att samtliga faktiska omständigheter och överträdelser som påtalades i klagomålet avseende åsidosättande av artikel 86 i fördraget hade varit föremål för en bedömning av de rättsliga och faktiska omständigheterna inom ramen för GD Net-beslutet. Eftersom det omtvistade beslutet hänvisar till motiveringen av GD Net-beslutet, har den överklagade domen en motstridig motivering när det i den för övrigt påstås att det omtvistade beslutet inte innehöll någon kvalificering av de påtalade förfarandena med hänsyn till artikel 86 i fördraget.

62 I detta avseende är det tillräckligt att påpeka att förstainstansrätten begränsade sig till att konstatera att kommissionen i det omtvistade beslutet hade avslagit klagomålet på grund av bristande gemenskapsintresse och att den således inte behövde kvalificera de omtvistade förfarandena med hänsyn till artikel 86 i fördraget. Såsom framgår av punkt 58 i förevarande dom var räckvidden av hänvisningen till GD Net-beslutet för övrigt begränsad, eftersom den för det första användes för att framföra antagandet att även om de påtalade förfarandena faktiskt hade ägt rum i

det förflutna, hade GD Net-beslutet lett till att de upphörde och eftersom det för det andra inte rörde kvalificeringen av dessa förfaranden med hänsyn till artikel 86 i fördraget som kommissionen hade gjort i GD Net-beslutet.

63 Eftersom den överklagade domen således inte är motstridig, kan överklagandet inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

64 Som fjärde grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för att den inte gjorde nödvändiga undersökningar för att kontrollera om kommissionen hade kunnat granska påståendet att det inte förekom några korsvisa subventioner mellan La Poste och dess dotterbolag.

65 Klagandena har särskilt kritiserat förstainstansrätten för att den inte beaktade ett antal omständigheter som hade kommit till dess kännedom och som visade att subventionerna hade fortsatt efter år 1991, såsom den omständigheten att La Postes kostnadsbokföring saknades, att SFMI använde dess varumärke och förekomsten av den ekonomiska studie som den franska regeringen inlämnade i mål C-39/94, SFEI m. fl., där dom avkunnades den 11 juni 1996 (REG 1996, s. I-3547).

66 I detta avseende är det tillräckligt att erinra om att förstainstansrättens bedömning av den bevisning som ingetts till den inte utgör en rättsfråga som domstolen kan pröva inom ramen för ett överklagande, utom då denna bevisning har missuppfat-

tats eller då de innehållsmässiga felaktigheterna i förstainstansrättens konstateranden framgår av handlingarna i det aktuella målet (domarna av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42, av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 48 och 49, och av den 6 april 1995 i de förenade målen C-241/91 P och C-242/91 P, RTE och ITP mot kommissionen, REG 1995, s. I-743, punkt 67; se även beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, punkt 39), vilket klagandena inte har hävdat.

67 Överklagandet kan följaktligen inte prövas på den fjärde grunden.

Den femte grunden

68 Klagandena har i den femte grundens första del hävdat att förstainstansrätten i punkt 68 i den överklagade domen inte rättsenligt av handlingarna i målet kunde sluta sig till att kommissionen var berättigad att konstatera att överträdelserna hade upphört till följd av GD Net-beslutet.

69 Enligt klagandena vederläggs detta konstaterande av GD Net-beslutet där det föreskrevs att de berörda företagens åtaganden skulle träda i kraft först den 18 mars 1995. Kommissionen kunde således inte år 1994 stödja sig på dessa åtaganden för att sluta sig till att de påtalade förfarandena hade upphört.

70 Det kan påpekas att förstainstansrätten i punkt 72 i den överklagade domen ansåg att oberoende av tillämpningen av åtagandena är det så att

"parterna i den anmälda koncentrationsåtgärden även fortsättningsvis är bundna av villkoren i sitt avtal inklusive villkoret om att alla tjänster som utförs som underleverantör är vederlagspliktiga på normala handelsvillkor. Det följer dessutom av GD Net-beslutet att det inte var ekonomiskt motiverat för postförvaltningarna att gynna det gemensamma dotterbolaget genom korsvisa subventioner. Denna bedömning, som återfinns i GD Net-beslutet, som inte har förts vidare till förstainstansrätten, har inte ifrågasatts av klaganden i sina skrivelser. Åtagandena utgör egentligen en tilläggsåtgärd som belastar postförvaltningarna och gör dem skyldiga att bevilja likadana villkor för jämförbara tjänster till andra som utför internationella expressposttjänster så länge som de inte kan visa avsaknaden av korsvisa subventioner."

71 Eftersom kommissionen och förstainstansrätten ansåg att GD Net-beslutet oberoende av de åtaganden som det föreskrev kunde få de påtalade förfarandena att upphöra, framgår det att den femte grundens första del under alla omständigheter avser en överflödig del av domskälet i den överklagade domen och saknar följaktligen verkan. Det finns följaktligen inte anledning att undersöka om domskälet, såsom klagandena har hävdat, ger upphov till en rättsfråga eller om det tvärtom omfattas av förstainstansrättens bedömning av bevisningen, i vilket fall delgrunden skall avvisas.

72 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den femte grundens första del.

73 I den femte grundens andra del har klagandena kritiserat konstaterandet i punkt 71 i den överklagade domen att kommissionens beslut från juli månad år 1996 att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget avseende det stöd som Frankrike

påstods ha beviljat ovannämnda bolaget SFMI-Chronopost "inte [gjorde det] möjligt att fastslå att kommissionen vid den tidpunkt då beslutet fattades förfogade över tillräckliga bevis för att motivera att en undersökning skulle påbörjas enligt artikel 86 i fördraget avseende perioden efter antagandet av GD Net-beslutet".

74 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att den femte grundens andra del inte kan undersökas inom ramen för ett överklagande, eftersom den hänför sig till undersökningen av den bevisning som företetts för förstainstansrätten och således till bedömningen av faktiska omständigheter.

75 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den femte grundens andra del.

Den sjätte och den åttonde grunden

76 Som sjätte grund har klagandena hävdat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning vid sin bedömning av gemenskapsintresset. Av uttrycket "bland annat" i punkt 86 i domen i det ovannämnda målet Automec II följer att kommissionen skall bedöma gemenskapsintresset med hänsyn till åtminstone de förhållanden som räknas upp i den punkten och som beroende på omständigheterna endast kan kompletteras med andra förhållanden som är specifika för det aktuella fallet. I annat fall skulle begreppet gemenskapsintresse bli ett oklart begrepp som kommissionen själv skulle definiera vid varje tillfälle.

77 Klagandena har betonat att den formulering som återfinns i punkt 86 i domen i målet Automec II har återgetts i samtliga förstainstansrättens senare domar avseende bedömningen av gemenskapsintresset (domarna av den 24 januari 1995 i mål T-114/92, BEMIM mot kommissionen, REG 1995, s. II-147, punkt 80 och i mål T-5/93, Tremblay m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-185, punkt 62).

78 Som åttonde grund har klagandena hävdat att förstainstansrättens konstaterande i punkt 46 i den överklagade domen att kommissionen inte var skyldig att stödja sig på omständigheter som definierats i gemenskapernas rättspraxis för att bedöma om gemenskapsintresse för fortsatt handläggning av ett klagomål föreligger eller inte utgör ett åsidosättande av principerna om rättssäkerhet, skydd för berättigade förväntningar och likhet.

79 Eftersom bedömningen av gemenskapsintresset hos ett klagomål är beroende av omständigheterna i varje enskilt fall finns det inte anledning att vare sig begränsa antalet bedömningskriterier som kommissionen kan stödja sig på eller att tvärtom föreskriva att den uteslutande skall använda vissa kriterier.

80 Inom ett sådant område som konkurrensrätten kan det faktiska och rättsliga sammanhanget nämligen variera avsevärt från mål till mål, vilket innebär att det är tillåtet för förstainstansrätten att beakta kriterier som inte hade beaktats tidigare.

81 Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 59 och 93 i sitt förslag till avgörande skulle godtagandet av klagandenas grunder på denna punkt innebära att rättspraxis inte längre skulle utvecklas.

82 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den sjätte eller på den åttonde grunden.

Den sjunde grunden

83 Som sjunde grund har klagandena gjort gällande att förstainstansrättens uppfattning om kommissionens roll vid kontrollen av att artikel 86 följs är felaktig. I motsats till vad som framgår av punkterna 56—58 i den överklagade domen, är upphörandet av de konkurrensbegränsande förfarandena inte tillräckligt för att återställa en godtagbar konkurrenssituation, eftersom den strukturella obalans som följde av dessa förfaranden bibehålls. Det hör faktiskt till kommissionens uppgifter, som är att övervaka att det upprättas och bibehålls en icke snedvriden konkurrensordning i medlemsstaterna, att ingripa i en sådan situation.

84 Klagandena har tillagt att La Postes korsvisa subventioner till sitt dotterbolag SFMI-Chronoposte i det aktuella fallet gjorde det möjligt för det sistnämnda företaget att få tillträde till marknaden för internationell expresspost och att på endast två år erhålla en ledande ställning på denna marknad. Även om det skulle antas att de korsvisa subventionerna har upphört, har de påverkat konkurrensen och snedvrider den fortfarande med nödvändighet.

85 Kommissionen skulle genom att konstatera överträdelserna i fråga ha kunnat förse det omtvistade beslutet med alla nödvändiga åtgärder för att återställa en sund konkurrenssituation.

86 Det kan inledningsvis erinras om att kommissionen enligt domstolens fasta rättspraxis är skyldig att noga undersöka samtliga de faktiska och rättsliga omständigheter den fått kännedom om genom klagandeparten (domarna av den 11 oktober 1983 i mål 210/81, Demo-Studio Schmidt mot kommissionen, REG 1983, s. 3045, punkt 19, av den 28 mars 1985 i mål 298/83, CICCE mot kommissionen, REG 1985, s. 1105, punkt 18, och av den 17 november 1987 i de förenade målen 142/84 och 156/84, BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1987, s. 4487; svensk specialutgåva, volym 9, punkt 20). Klagandena har vidare rätt att få sitt klagomål avgjort genom ett beslut av kommissionen mot vilket talan kan väckas vid domstolarna (dom av den 18 mars 1997 i mål C-282/95 P, Guérin Automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. I-1503, punkt 36).

87 Artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), innebär emellertid inte att den som inger en begäran enligt denna artikel skulle ha rätt att kräva att kommissionen fattar ett slutligt beslut vad beträffar förekomsten av den påstådda överträdelsen (domstolens dom av den 18 oktober 1979 i mål 125/78, Gema mot kommissionen, REG 1979, s. 3173; svensk specialutgåva, volym 4, s. 579, punkterna 17 och 18).

88 Kommissionen, som enligt artikel 89.1 i EG-fördraget skall säkerställa tillämpningen av de principer som anges i artiklarna 85 och 86 i fördraget, har att ange och genomföra inriktningen av gemenskapens konkurrenspolitik (domstolens dom av den 28 februari 1991 i mål C-234/89, Delimitis, REG 1991, s. I-935; svensk specialutgåva, volym 11, punkt 44). För att effektivt sköta denna uppgift har kommissionen rätt att ge olika prioritet åt klagomål som är anhängiga vid den.

89 Kommissionens utrymme att företa en skönsmässig bedömning i detta avseende är emellertid inte obegränsat.

90 För det första är kommissionen skyldig att ange en motivering när den vägrar att undersöka ett klagomål.

91 Eftersom motiveringen skall vara tillräckligt klar och ingående så att förstainstansrätten faktiskt kan kontrollera hur kommissionen har utövat sitt utrymme att företa en skönsmässig bedömning för att fastställa prioriteterna (dom av den 19 oktober 1995 i mål C-19/93 P, Rendo m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. I-3319, punkt 27), är denna institution skyldig att ange de faktiska omständigheter som ligger till grund för beslutet, samt de rättsliga överväganden som har föranlett den att anta detta (domen i de ovannämnda förenade målen BAT och Reynolds mot kommissionen, punkt 72, och domen av den 17 januari 1984 i de förenade målen 43/82 och 63/82, VBVB och VBBB mot kommissionen, REG 1984, s. 19, punkt 22).

92 För det andra kan kommissionen, när den gör en prioritetsordning för behandlingen av de klagomål som ingetts till den, inte anse att vissa situationer som hör till de uppgifter som den har tilldelats i fördraget *a priori* inte omfattas av dess verksamhetsområde.

93 Kommissionen är inom denna ram skyldig att i varje enskilt fall bedöma hur allvarlig den påstådda skadan är för konkurrensen och hur långvariga dess verkningar är. Denna skyldighet innebär bland annat att kommissionen skall beakta hur länge de påtalade överträdelserna har pågått och dess omfattning samt vilken inverkan de har haft på konkurrenssituationen inom gemenskapen.

94 När de konkurrensbegränsande verkningarna består efter det att de förfaranden som har gett upphov till dem har upphört förblir kommissionen således enligt artiklarna 2, 3 g och 86 i fördraget behörig att vidta åtgärder för att verkningarna skall undanröjas eller motverkas (se i detta avseende dom av den 21 februari 1973 i mål 6/72, Europemballage och Continental Can mot kommissionen, REG 1973, s. 215; svensk specialutgåva, volym 2, s. 89, punkterna 24 och 25).

95 Kommissionen kan således inte stödja sig på endast den omständigheten att de påstådda fördragsstridiga förfarandena har upphört för att besluta att på grund av bristande gemenskapsintresse avskriva ett klagomål mot dessa förfaranden utan att ha kontrollerat att de konkurrensbegränsande verkningarna inte består och, i förekommande fall, att allvarligheten av de påstådda konkurrensbegränsningarna eller deras fortsatta verkningar inte kan medföra att detta klagomål är av gemenskapsintresse.

96 Mot bakgrund av föregående resonemang skall det konstateras att förstainstansrätten, då den utan att försäkra sig om att det hade kontrollerats att de konkurrensbegränsande verkningarna inte bestod och, i förekommande fall, att de inte kunde medföra att klagomålet var av gemenskapsintresse slog fast att det inte ingick bland kommissionens uppgifter enligt fördraget att behandla ett klagomål avseende de tidigare överträdelserna utan att detta huvudsakligen tjänade till att underlätta för

klagandena att visa förekomsten av ett fel för att få skadestånd hos nationella domstolar, har hållit fast vid en felaktig uppfattning om kommissionens uppgift på konkurrensområdet.

97 Överklagandet kan således vinna bifall på den sjunde grunden.

Den nionde grunden

98 Som nionde grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för att i punkt 102 i den överklagade domen ha tolkat begreppet jämförbara situationer alltför snävt för att underkänna grunden avseende kommissionens åsidosättande av likhetsprincipen. Åsidosättandet bestod i att kommissionen intog en ståndpunkt som skiljde sig från dess ståndpunkt i andra ärenden.

99 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att klagandena inte har kunnat åberopa ett ärende där kommissionen trots ett tidigare beslut har genomfört en undersökning i enlighet med artikel 86 i fördraget avseende förfaranden som den ansett ha upphört. Under dessa omständigheter kan det inte anses att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en oriktig bedömning av jämförbarheten av situationerna då den ansåg att klagandena inte hade visat att likhetsprincipen åsidosatts.

100 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den nionde grunden.

Den tionde grunden

101 Som tionde grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för åsidosättande av principen om god förvaltningssed på grund av att den i punkt 100 i den överklagade domen ansåg att det förhållandet att kommissionen inte använde den sakkunnigrapport som klaganden inlämnat och som var avsedd att visa att de påtalade förfarandena förekom under perioden före GD Net-beslutet inte utgjorde ett åsidosättande av denna princip.

102 Eftersom den berörda rapporten endast avsåg perioden före det att de påtalade förfarandena antogs ha upphört, föreföll den sakna relevans för bedömningen av om det var lämpligt att fortsätta undersökningen. Under dessa omständigheter kunde förstainstansrätten på goda grunder slå fast att kommissionen inte var skyldig att beakta rapporten.

103 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tionde grunden.

Den elfte grunden

104 Som elfte grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för att ha underlåtit att på en central punkt besvara deras argumentation beträffande skillnaderna mellan grunden för det första avslaget på klagomålet, vilket tillkännagavs genom skrivelse av den 10 mars 1992, och det slutliga avslaget som utgör föremålet för det omtvistade beslutet.

105 Det skall i detta avseende konstateras — såsom generaladvokaten gjorde i punkt 29 i sitt förslag till avgörande — att förstainstansrätten upprepade denna grund i punkt 22 i den överklagade domen och underkände den i punkt 35.

106 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den elfte grunden.

Den tolfte grunden

107 Som tolfte grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för att ha tagit ställning till grunden rörande maktmissbruk utan att ha undersökt samtliga handlingar som de åberopat.

108 Förstainstansrätten ansåg alltså i punkt 117 i den överklagade domen att en skrivelse som Sir Leon Brittan tillsänt kommissionens ordförande inte kunde utgöra ett till räckligt indicium för att styrka förekomsten av maktmissbruk, eftersom den inte hade bifogats akten och dess förekomst inte ens kunde bekräftas.

109 Eftersom klagandena uttryckligen hade begärt att förstainstansrätten skulle förordna att nämnda skrivelse skulle företes, gjorde förstainstansrätten sig skyldig till en felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av begreppet maktmissbruk då den, utan att förse sig med möjligheter att undersöka handlingen, ansåg att den inte utgjorde ett tillräckligt indicium.

110 Det skall påpekas att förstainstansrätten inte kunde avslå klagandenas begäran att den skulle förordna om företeende av en handling som uppenbarligen var relevant

för tvistens lösning därför att den inte hade bifogats akten och dess förekomst inte kunde bekräftas.

111 Det skall konstateras att det framgår av punkt 113 i den överklagade domen att klagandena hade uppgett namnen på upphovsmannen och adressaten samt dateringen av den skrivelse vars företeende de begärde. Förstainstansrätten kunde inte inför sådana uppgifter nöja sig med att tillbakavisa parternas påståenden på grund av otillräcklig bevisning då det ankom på förstainstansrätten att genom att bifalla klagandenas begäran om företeende av handlingar undanröja den osäkerhet som kunde förekomma med avseende på riktigheten av dessa påståenden eller ange skälen till varför en sådan handling i varje fall och oberoende av dess innehåll inte kunde vara relevant för tvistens lösning.

112 Överklagandet kan således vinna bifall på den tolfte grunden.

113 Mot bakgrund av föregående resonemang skall den sjunde och den tolfte grunden godtas och den överklagade domen skall följaktligen upphävas.

Återförvisning av ärendet till förstainstansrätten

114 Enligt artikel 54 första stycket i EG-stadgan för domstolen skall domstolen, om överklagandet är välgrundat, upphäva förstainstansrättens avgörande. Domstolen kan själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa ärendet till förstainstansrätten för avgörande. Eftersom målet inte är färdigt för avgörande, skall det återförvisas till förstainstansrätten.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) Förstainstansrättens dom av den 15 januari 1997 i mål T-77/95, SFEI m. fl. mot kommissionen upphävs.

2) Målet återförvisas till förstainstansrätten

3) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Edward Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 mars 1999.

R. Grass J.-P. Puissochet

Justitiesekreterare Ordförande på femte avdelningen